Scrierile complete ale

Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu

şi viaţa sa,
comentate
de către
ucenicul şi fiul său întru Domnul,

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş

Vol. 7
(al 5-lea caiet manuscriptic)

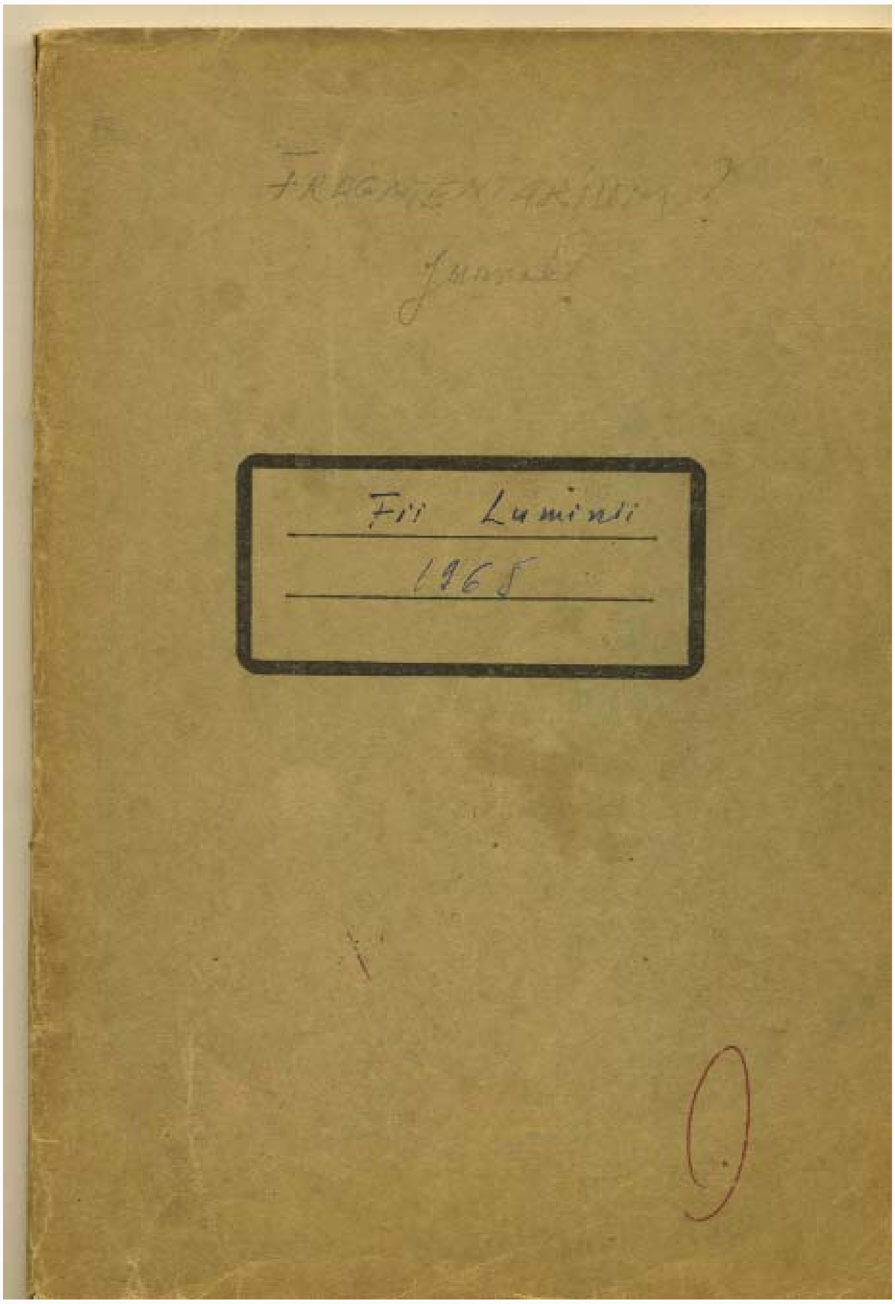

Teologie pentru azi

Bucureşti
2010

Al cincilea caiet manuscriptic

(*Fragmentarium. Jurnal*)

Fiii luminii[1]

[1965]

[1] Acest titlu apar pe prima copertă a caietului. Pe coperta de interior nu există nicio însemnare.
Fericitul Ilie ne-a mărturisit la un moment dat, că după ce a venit din închisoare, şi-ar fi dorit să formeze şi să conducă un grup de rugăciune şi de studiu, format din tineri ortodocşi doritori de studiu şi de viaţă mistică, care să se fi numit *fiii luminii*, ai luminii dumnezeieşti, adică un grup care să aprofundeze vederea extatică la nivel teologic dar, în primul rând, experimental.

[Înainte de a începe textul propriu-zis al caietului, la prima filă, am găsit o scrisoare a profesorului Dan Zamfirescu[2] către Fericitul Ilie, pe care o redăm în continuare.

La expeditor, profesorul Dan Zamfirescu a scris cu stilou de culoare neagră/tuş:]

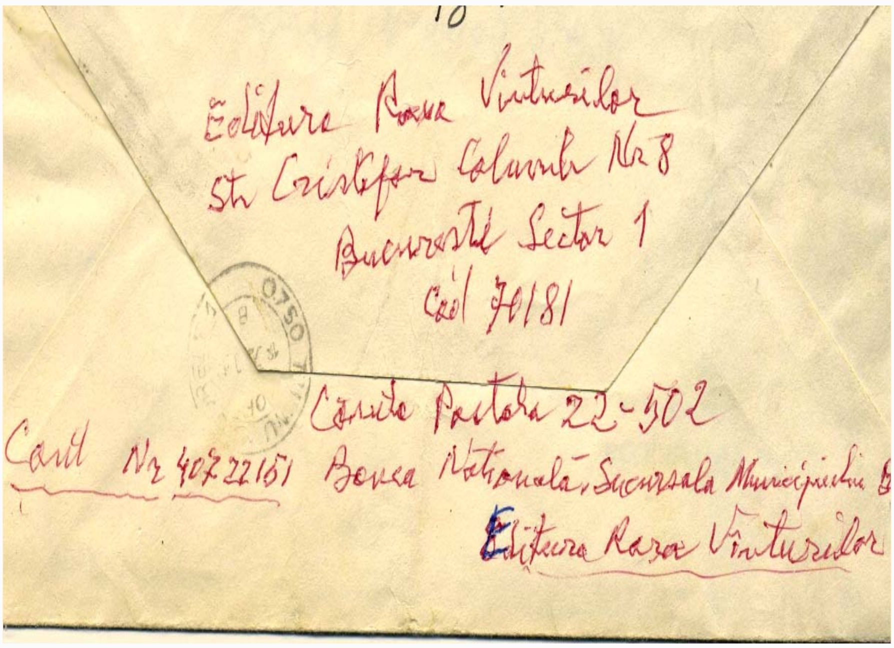
Exp. Dan Zamfirescu, 70181, Columb 8, Bucureşti.

[Fericitul Ilie, pe aceeaşi parte a plicului, după ce l-a primit, a scris cu pix de culoare roşie:]

Dan Zamfirescu, director-proprietar al editurii *Roza vânturilor*.

Editura *Roza vânturilor*, str. Cristofor Columb, nr. 8, Bucureşti, sec. 1, cod. 70. 181.

Căsuţa poştală: 22. 502. Cont nr. 407. 22. 151, *Banca Naţională*, Sucursala Municipiului Bucureşti, Editura *Roza vânturilor*.

[2] A se vedea: http://biserica.org/WhosWho/DTR/Z/DanZamfirescu.html.

La destinatar: Domnului Profesor Ilie S. Mocanu, str. Griviţei, nr. 93, Turnu Măgurele, 0750, Jud. Teleorman.

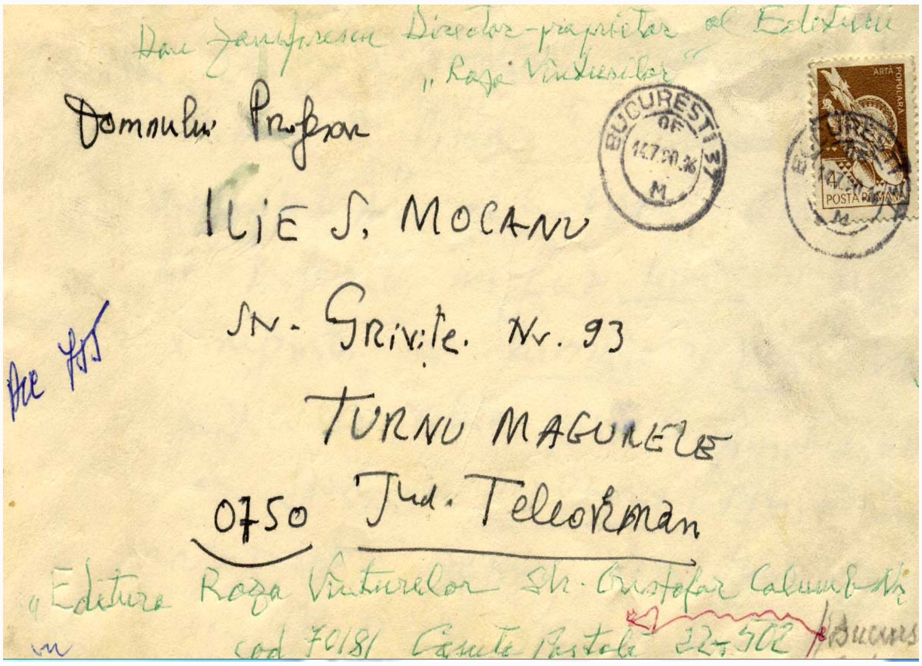
[Cu pix de culoare verde de astă dată, Fericitul Ilie a scris:]

Dan Zamfirescu, director-proprietar al Editurii *Roza vânturilor*.

Nedie Lemnaru: redactor şef.

Editura *Roza Vânturilor*, str. Cristofor Columb, nr. 8, cod. 70. 181; căsuţa poştală: 22. 502, Bucureşti, sector 1.

[Scrisoarea a fost trimisă de la] Oficiul Poştal nr. 37 din Bucureşti, 147. 90. 16 M [şi numerotată de cel care a adus-o ca:] Acc 755.

[Scrisoarea profesorului Zamfirescu e una oficială, cu antetul editurii şi are două pagini, fiind scrisă cu stiloul, cu cerneală tuş:]

Editura Roza Vânturilor
Strada Cristofor Columb, nr. 8
Bucureşti – sectorul 1,
Cod 70181

Bucureşti, vineri, 6 iulie 1990

Stimate Domnule Profesor,

am parcurs cu multă emoţie, într-o primă lectură, volumul Dumneavoastră primit ieri. El are o semnalare profundă, pe care o regăsim* şi în „Pisania" la volumul de versuri de la Aiud al lui Crainic: *Românul din suferinţă n-a făcut ură şi speculă* a suferinţei, ci lumină şi poezie*.

Vom publica acest volum până la sfârşitul acestui an. Sper, în septembrie. Nu e nevoie să plătiţi nimic. Vom scoate 10.000 de exemplare. Câţi preoţi din România nu au nevoie de ele! Gândiţi-vă la un titlu.

Vă rog să antrenaţi* din nou amintirile din Aiud. Repere: Crainic, Stăniloae, Voiculescu. Nu aţi întâlnit şi pe doctor Marin Zamfirescu? A fost unchiul meu, eliberat în 1956, din Aiud*, [3] pentru că în 1948 a avut tentative de trecere a graniţei.

Tot ce v-a rămas, fragmente, vă rog să mi le trimiteţi! Dar [mai ales] faceţi efortul de a rescrie toate la circa 100-150 de pagini. Le punem în acelaşi volum de poezie, ca să se vadă ce semne* [cuvânt indescifrabil]* are Turnu*, să se vadă din câtă suferinţă şi din ce întuneric a ţâşnit lumina.

Vă trimit în cca. 10 zile primele două cărţi ale editurii noastre.

Cu cele mai bune sentimente
al Dumneavoastră
Dan Zamfirescu,
Directorul Ed. R. Vânturilor[4]

---

[3] De aici începe pagina a doua a scrisorii.
[4] Dumnezeiescul Ilie a citit scrisoarea cu pixul în mână, de aceea există sublinieri ale textului cu pix roşu. De aici încolo e textul propriu-zis al celui de al 5-lea caiet manuscriptic.

EDITURA ROZA VÎNTURILOR
STRADA CRISTOFOR COLUMB Nr. 8
BUCUREȘTI – SECTOR 1
COD 70181

București, vineri 6 iulie
1990

Stimate Domnule Profesor,

Am parcurs cu multă emoție, într-o primă lectură, volumul dumneavoastră primit ieri. El are o semnificație profundă, pe care o notăm și în „Pisania" la volumele de versuri de la Aiud ale lui Crainic: poeme, din suferință, nu fără ură, ci opera a suferinței, și lumină și pace. Vom publica acest volum până la sfârșitul acestui an. Sper, în septembrie. Nu e nevoie să trimiteți nimic. Vom scoate 10.000 ex. [illegible] [illegible] în România. Nu vă temeți de ele. Gândiți-vă la un titlu.

Vă rog să ne trimiteți din nou amintirile din Aiud – despre Crainic, Stăniloae, Vulcănescu. Nu ați întâlnit și un doctor Marin Zamfirescu? A fost unchiul meu, eliberat în 1956, [illegible]

în 1948 [illegible] de [illegible] a granița.
Tot ce v-a rămas fragmente [illegible] ale
Dimitrie. Dar faceți efortul de a reconstitui
toate lor cu 100–150 de pagini. Locul
pune în acelaș volum cu poezii. Ca în
Jertfele Rublov al lui TARKOVSKI, să
se nască din cele rupte și întrerupte
a trăit Dimitrie!

Vă trimitem în curând [illegible] două cărți ale editurii noastre.

Cu cele mai bune sentimente

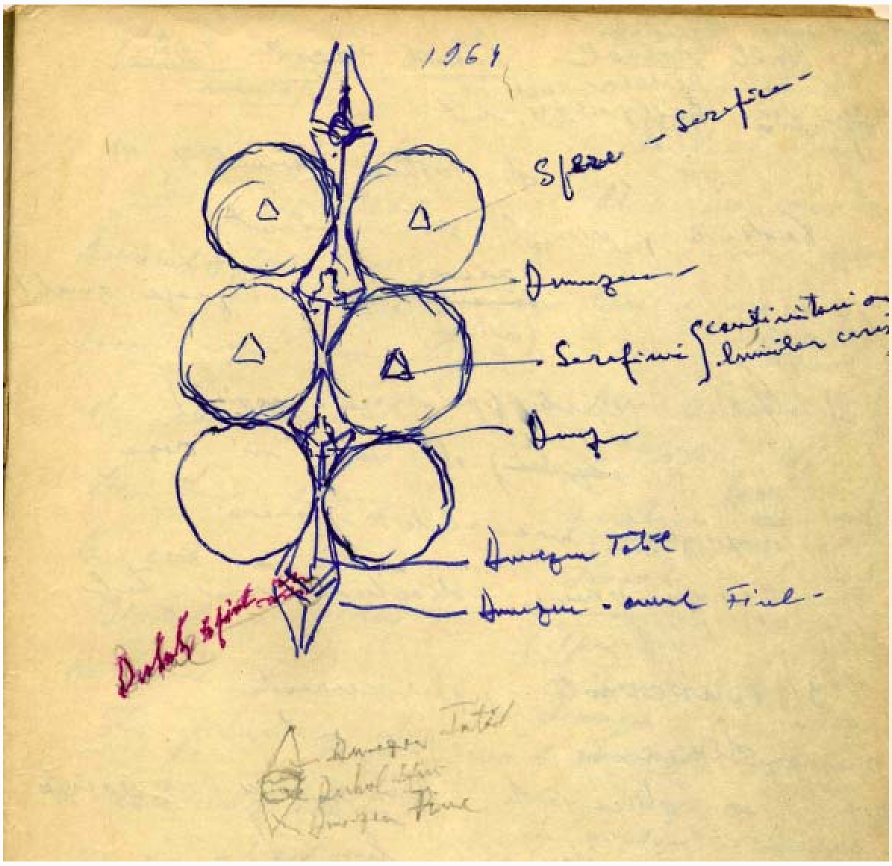
Al Dumneavoastră

[illegible]

Director Ed. R. Vânturilor.

[Pe prima pagină a caietului avem un desen care exprimă, în mod geometric, un extaz avut de către Părintele nostru şi pe care ni l-a explicat de mai multe ori. Deasupra desenului apare anul:] 1964.

[Interpretarea formelor apare în jurul desenului după cum se vede în imaginea infra:]

[A văzut diverse sfere în acest extaz şi a intuit că e vorba despre Serafimi, apoi diverse centre care reprezentau persoanele Sfintei Treimi.]

Serafimii [scrie dumnezeiescul Ilie, sunt] „conţinători ai lumilor cereşti”.

[Din fiecare centrul, care reprezenta Treimea, iradiau noi lumi, noi universuri spirituale.

Imaginea schematică a extazului însă, fără doar şi poate, nu poate fi înţeleasă decât de către oameni cu experienţe extatice copleşitoare, ca şi ale sale.]

[Mi-a mărturisit de mai multe ori şi faptul, că a dorit, la un moment dat, să facă o piesă de teatru de proporţii, în care să concentreze întreaga sa viaţă şi experienţă extatică. Însă nu şi-a dus proiectul până la capăt.

Paginile 2-7 ale caietului de faţă conţin datele acestui proiect.]

[Cu creionul]: 1975.

Perioada* războiului
Planul virtual
Planul linear
Planul hipervieţii[5]

[5] Acestea ar fi fost cele 4 mari scene ale dramei pe care dorea să o scrie.

Planul real (linear)

1) Din piept de lut
deschidem tronul!...
Credinţa, visul ne-a născut,
aievea se-ntrupează omul!

2) Inima creşte (pulsează, aspiră)
de nouri şi rază.
Topi-vom metalele-n flăcări,
sfărâma-vom, deschide-vom ţel.

3) Consecvenţa, permanenţa,
dârzenia-n luptă
e dâra de lumină ce ne poartă
spre adevărul lumii!

Întunericul ne copleşeşte.
O singură certitudine avem:
că mersul înainte ne salvează,
chiar [şi] prin moarte şi moartea
nu ne poate opri!

Planul imaginar / mental (virtual)

1) Un gând de fulger
mă străbate…
Adâncul – flăcări şi
scântei –
S-arată – spaţii ne-nchegate –
de dorul cui?

2) În haos e omul!
Ce este în el?...
Gândul şi visul
răspunde
în feluri şi chipuri.
O, certe incertitudini,
voi mă slăviţi!

3) Ce tărie mă saltă!...
Nimica nu văd,
nu pătrund!
Valuri de-ntuneric
se cern, cad,
sub picioarele
omului!

1) De darul ei,
al vieţi care nu
se vede,
care e Logos,
e Cuvânt,
noi, Serafimi,
pe sfere, sfânt
purtăm lumina,
Sfânt Cuvânt!

Izvorul vieţii e sfânt!

____

Sfere care se măresc, se concentrează şi deasupra lor [este] un izvor de lumină iradiantă, care începe să acţioneze în gânduri şi [în] inimă, cu dulceaţă, frăgezimi, blândeţe.

2) Îndrăzniţi [cuvânt inteligibil]

3) Departe e omul
de noi, dar Duhul
călăuză îi este
fără [ca] să ştie.
Spre Tatăl!
Mărire!

Scena se petrece concomitent. De obicei primul rosteşte o frază iar lumina slăbeşte până aproape de întuneric.

Când interpretarea ajunge din nou la primul, de unde a început lumina să slăbească în intensitate, îl găsim pe personaj abia debarasat de *poziţia* sau *gestul* cu care îşi încheie replica, creând astfel *concomitenţa* interpretării piesei.

Replicile din planul mental şi revelat, în special, se petrec în afară de timp şi spaţiu, de aceea ele se văd numai prin interdeschideri.

Deşi, uneori, ele copleşesc, învăluie şi domină planul real, cu toate acestea nu afectează decât arareori cursivitatea piesei prin nişte pauze mai lungi.

Când planul revelat se va înstăpâni în scenă atunci nu se va mai exprima nimic prin cuvânt ci numai se va sugera prin simboluri şi culori, mişcare, schimbare şi evoluţie.

Spada credinţei cu două tăişuri. Sfera în ghearele vulturului, de care sferă atârnă spada.

Planuri paralele

I

Fulger sunt, din
infinit, ens[6]
spre adâncuri
pornit!

II

Din gheaţa noastră
ne desfacem acolo,
aprinse de dulceaţa
mişcării în smarald[7].

III

Şi Cel ce nu sunt
pentru voi,
adică Spiritul Sfânt,
înflori-voi prin voi!

IV

E nuntă în toţi
de aer, de foc şi de piatră,
pentru viaţa de-apoi
se găteşte cina pe vatră.

---

[6] În latină: *existenţă/fiinţă*.
[7] Aceasta e a doua variantă a ultimului vers şi este scrisă cu creionul. Prima este: *mişcării şi trăirii*.

Aceste consideraţii au fost făcute în anul 1963 şi notate aici în 1965.

În 1975 am găsit, în cartea *Seniorii războiului*, de Gérard Klein[8], următoarele idei, care confirmă gândurile mele:

„Încercăm să ne obişnuim cu ideea de a trăi *altfel*. Numim asta *hiperviaţă*, adică să trăieşti concomitent mai multe posibilităţi, să exişti simultan pe mai multe linii de probabilitate. <u>Să fii mai mulţi deodată rămânând totuşi unic</u>”.

Multidimensional.

„Există cel puţin *3 nivele* ale existenţei.
Nivelul existenţei virtuale, ca o probabilitate.
Nivelul vieţii liniare / închis între *naştere* şi *moarte*.
Nivelul hiperviețiii, care se desfăşoară simbolic”.

Simbolic zice autorul. Eu însă consider al treilea nivel ca fiind unul *real* şi nu *simbolic*. Pe axa timpului, [trebuie să] întreţin spaţiul perpendicular, care te eliberează de timp[9].

---

[8] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/G%C3%A9rard_Klein.

[9] Aici se termină notele la proiectul piesei de teatru, una revoluţionară din punct de vedere compoziţional, dar care nu a mai fost scrisă, cu toate că Fericitul Ilie s-a gândit mult la ea.
Urmează trei pagini goale.

[Am găsit aici însă o filă stingheră, scrisă cu pix de culoare verde, care conţine un poem în care se descrie o vedere extatică a Paradisului ceresc şi a cărei conţinut e următorul:]

Paradis

7484. Arborii cu trupuri zvelte
mlădioase ca un fum
de argint!

De aur umbre se ascund în luminiş.

Nu erau poteci, nici drum.

7489. Numai apa de oglindă
se tot adâncea privind
în adâncul ei clipind!

Înflorite,
ierburi mari şi buruiene,
braţe moi şi mlădioase
se vălătuceau cântând.

7496. Când în flori străluceau ceruri
de [un] senin albastru, clar,
verde gălbui, transpar
şi etern apar.

7500. Nu e vis, nu-i închipuire,
[ci] totu-i viu.

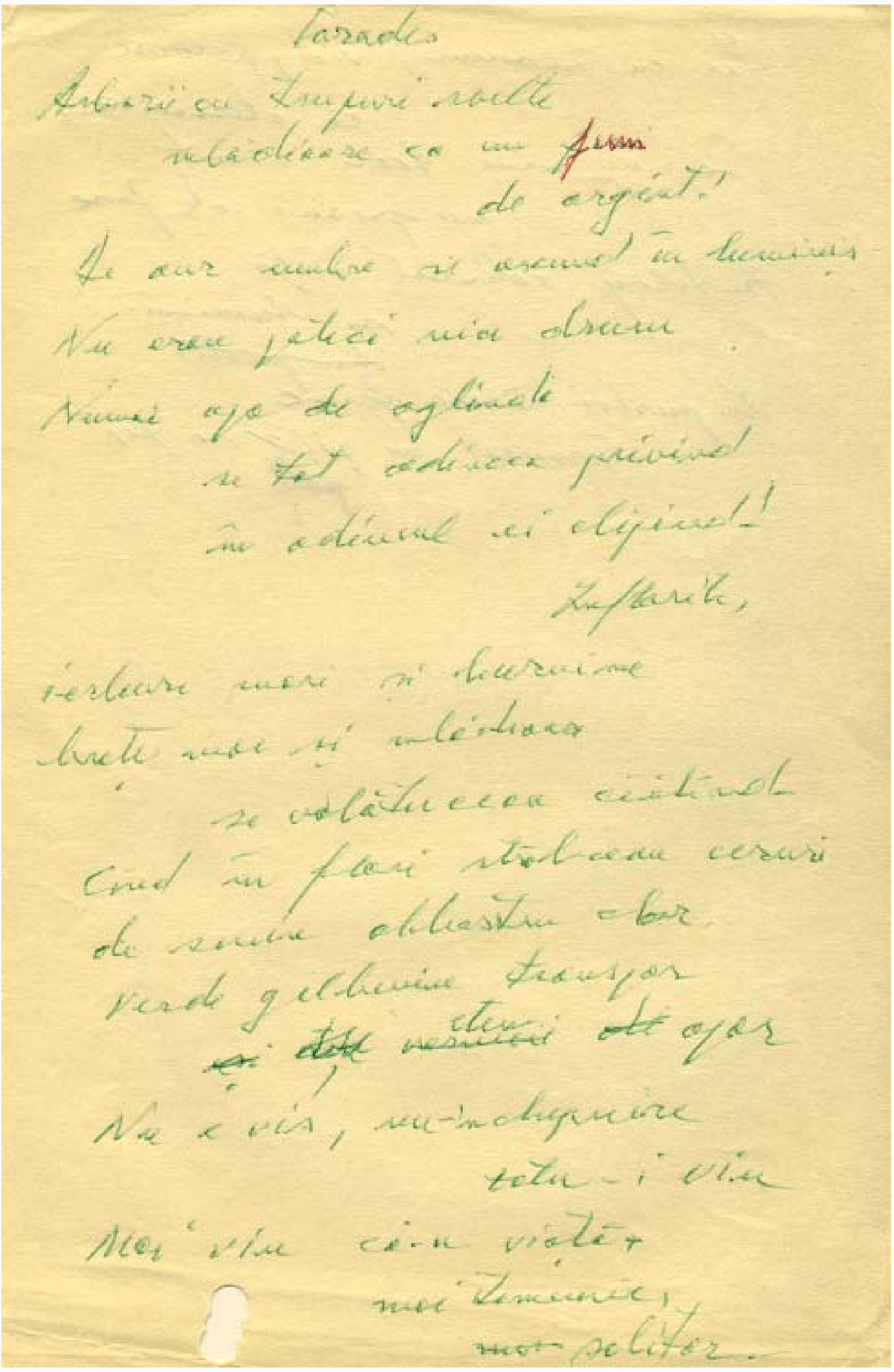
Mai viu ca-n viaţă,
mai temeinic,
solitor.

7505. Iar eu însumi vid, privire
ce absoarbe…

Şi în mine toate sunt mai presus
de fire.

7509. Înţeleg adâncul vieţii şi al
luminii[10].

În pustii răsar forme,
de care nu poţi să nu fii fermecat[11].

[10] Iniţial, după acest cuvânt urma adăugirea: *din pustii*, însă aceasta a fost tăiată de către autor.
[11] Cred că poemul acesta nu e, în fapt, decât *o descriere extatică*. Adică Fericitul Ilie a văzut atmosfera din Paradis, într-o vedere dumnezeiască şi a vorbit despre ea.

„Mai repede mă îndoiesc de existenţa soarelui de pe cer, care este văzut de către toată lumea, decât de existenţa lui Dumnezeu”.

Aşa îmi exprimam credinţa în Dumnezeu, care era neîndoielnică şi tare. Asta până prin anul 1948. Dar ce s-a întâmplat însă mai departe?!...

A început, sub diverse moduri, să se infiltreze păcatul în inima mea, în gândurile mele. Am trăit o cădere din planul moral, în care trăiam de-o viaţă, într-un plan inferior.

A fost o perioadă, în jur de trei ani, în care, deşi formal am rămas acelaşi, fondul meu sufletesc începuse să se altereze. Începusem să am impresia că nu mai mă regăsesc, că nu mă mai recunosc, că nu mai sunt eu.

Eu, *cel adevărat*, se îndepărta de mine, se pierdea şi vedeam că eu doar viez, că nu sunt decât *un cadavru ambulant*.

Ba chiar, la un moment dat, pentru câteva clipe, o negură parcă m-a cuprins şi gândurile mele s-au formulat cam aşa: *Oare eşti atât de sigur de existenţa lui Dumnezeu?*

Îndoiala a apărut în inima mea şi încerca să prindă rădăcini în mine.

Am avut totuşi tăria să o refuz până la urmă, pe această batere de apă în piuă a îndoielii religioase, care m-a consumat destul odată şi care nu rodeşte nimic, care e dăunătoare spiritului.

Ştiam sau, mai bine-zis, presimţeam că în jurul vârstei de 33 de ani cursul vieţii mele se va schimba. Şi s-a schimbat!...

Omenirea a obosit din cauza *gândului îndumnezeirii* şi dă înapoi, dorind ca omul să fie unul *cât mai real*. Dar omul este şi poate fi *om* fără niciun efort, pentru că aceasta este starea lui de fapt.

Însă de aici se poate coborî, pe nesimţite, la faptul de a fi *neom*. De aceea se cere de la noi efortul de a ne depăşi stadiul de *om*.

Omul îndumnezeit, omul spiritualizat, aceasta este ţinta noastră şi nu *supraomul*[12], nu *eroul*, nu *omul om*[13] etc.

Cine sunt cei care dau înapoi de la asaltul [asupra] *noului Paradis*, din *lăuntrul* şi din *afara noastră*?!...

---

[12] Lui Nietzsche: http://en.wikipedia.org/wiki/Friedrich_Nietzsche.

[13] Al comunismului.

α

De ce iubim unele fiinţe? Nu tocmai pentru că *întrupează* frumuseţea? Propriu-zis noi iubim *lucrarea spiritului* închegată în ele, modul de manifestare al spiritului [în trup].

ω

[16 februarie 1978][14]

4

Ocean de spirit marea mi-o cuprinde
Şi timpul gol s-aprinde la răspântii;
Din soare vin lumini şi noi merinde
Culeg în roua zilelor dintâi.

1

Dacă iubim în fiinţă frumuseţea
Cea întrupată; oare nu iubim
Lucrarea-n duh, ce năpădind tristeţea
Pustiului, în cer ne înzidim?!

2

Noi ceruri spiritul încheagă
Şi izvorăşte forme-n veşnicii,
Lucrare-n Duh, creaţie prea dragă,
Noi te iubim de-a pururea – copii!

3

Manifestări fantastice de forme
Cutreieră un timp întredeschis
Prin spaţii nesfârşite fără noime…
…În flăcări albe cercul stă deschis!…

[14] Poemul construit aici, purtând titlul *Dacă*, a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Piciorus,* vol. 2, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 40-41.

[20 aprilie 1981]

Noua Făptură

7513. Te-am admirat făptură,
mişcare-n formă pură,
roua sclipirii-n minte
născând-o în cuvinte…

7517. Salvată din vâltori
în vioriii nori,
te sorb în vii oglinzi
mai clar să te desprinzi…

7521. Eu nu-ţi cer decât jocul
din farmecul ascuns,
să-mi fulgere în focul
din dor de nepătruns.

7525. Ce scânteiază-n aştri,
în vidul ce s-aşterne…
Culori, mireasmă cerne,
nori aurii şi-albaştri!...

Decembrie 1968

(soţiei mele)

De dincolo priveşti[15]

Cum poposii demult la tine
în forme limpezi, dulci, alpine,
rouă din zori pe trandafiri
tu ce-ndrugai subţire fir…

Şi îmi erai demult mireasă,
aflându-te acum *crăiasă*,
nu pe *pământuri* şi *comori*
ci *peste gânduri* şi *fiori*…

…Aflai prin tine primăvara,
gustai cireşile şi vara,
şi-n toamna vieţii, limpezit,
cu gerul iernii m-ai sfinţit.

Azi, cum priveşti din viul cer,
cresc *nor în Duh* şi nu-i *mister*,
ci viaţă pură în albastru
senin…şi orice duh e *astru*.

Astru din cer, oglinda vie
celor ce-au fost şi sunt să fie,
prin care singur desluşeşti
în de culori graiuri cereşti.

Care destind umbre de har
pe chipul nostru, aci, fugar,
aci prinzând noi trăsături
de slavă veşnicelor guri.

Şi cum tot cerul îşi deschide

[15] Poemul a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 2, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 42-43.

pleoape umbroase şi lichide;
săgeţi şi cercuri, linii drepte
ne-nchid în sferele perfecte.

Pipăi, aud, cântând miresme,
ritm înfloreşte, surpă bezne…
şi-aşa plăpând sunând în zare
pământul, umbra mea dispare.

Pe-ntins de ape, de cristal,
făpturile-n rostiri şi val
se nasc şi mor în dansul nunţii,
în ritmul[16] inimii şi-al frunţii.

[16] În prima variantă aveam: *De pulsul inimii şi-al frunţii*. Noi am folosit aici a doua variantă manuscriptică.

Înflorea Prunc[17]
în casa mea
şi tânăr zeu
Iisus era
Şi Dumnezeu…
………………….

În inimă,
în templul nevăzut,
ce l-am văzut
şi l-am văzut…

Cerul Lui, tot,
a coborât
şi l-am văzut
cum izvora multiplicând
forme'n culori,
minuni în gând.

Şi inima,
şi trupul meu
se-mbracă-acum în Dumnezeu
şi cerul sfânt, din microcosm,
creşte prim mine-n macrocosm.

Dulceaţa lumii, în sus de gând,
trece prin chipuri ca un har,
prin ochii fiinţelor, fugar,
se trece duhul[18] prin pământ.

[Urmează 4 pagini goale în manuscris. O bună parte dintre informaţiile următoare cuprinse în caietul de faţă sunt scrise cu creionul şi apoi sunt corectate cu pix roşu.]

[17] Poemul de față, prin transformarea primului vers în titlul poemului, a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 2, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 44.
[18] Duhul nostru.

Viaţa maeştrilor, de [Baird Thomas] Spalding[19]

Vol. I

A învăţa să transcend gândirea omenească şi să intru în *extazul Sene*…*(moartea minţii).

Marii maeştrii răspândiţi în India, în Tibet, China, Persia. Misiunea a 11 oameni de ştiinţă. Trei dintre ei s-au întors ca să devină *maeştri*. Erau de doi ani în India.

Transmit printr-o forţă mai subtilă decât electricitatea sau *F. F. F.*

Emil dirija zborul păsărilor, florile* şi arborii se plecau. Animalele sălbatice îl ascultau. [Era vorba de] 2 şacali.

Există un eu *muritor* şi *vizibil* şi există un altul *adevărat* şi *profund*. Acesta din urmă e Dumnezeu din mine, Dumnezeul cel atotputernic, care Se exprimă prin mine.

Trebuie să mă debarasez de exterior ca să vorbească, să acţioneze adevăratul meu *eu*, adică: *eu sunt* lăsându-l să se risipească asupra tuturor creaturilor.

Emil intra chiar şi prin uşa închisă. Puterea iubirii îi protejează pe marii maeştri.

Aceştia merg pe deasupra apelor, traversează focul, călătoresc în invizibil. Hrana, îmbrăcămintea…îi scot din elementul cosmic al Universului. Au învins moartea. Unii trăiesc de 500 de ani.

Ego[20]: Moartea va fi învinsă. Iisus.

Numărul maeştrilor e limitat dar e nelimitat în invizibil.

---

[19] Următoarele însemnări sunt din această carte şi Fericitul Ilie se poziţionează aici vizavi de unele afirmaţii cuprinse în carte.
A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Baird_T._Spalding.

[20] Opinia Fericitului Ilie.

Ego: Dumnezeu e *în afara* şi *în lăuntrul* nostru. El nu e niciodată *departe* de noi şi nici de vreuna dintre creaturile Sale.

Emil, maestrul, spune că Iisus se poate să fi venit în India, dar se poate să fi avut revelaţia direct de la Dumnezeu.

Pentru a primi mai mult trebuie să dai tot ce ai primit. Dacă păstrezi [numai pentru tine] urmează stagnarea.

Dumnezeu e întotdeauna doritor de a Se revela. Omul e nemărginit când evoluează în adevăratul său domeniu. El nu e supus limitării timpului şi spaţiului. El poate parcurge instantaneu orice distanţă. Corpul însă a rămas creat.

Camaradul îl priveşte dar el a venit de la 150 mile. Noaptea a adus şi corpul.

La îngheţarea apei în pahar a micşorat vibraţiile până la îngheţare.

Dezintegrare. A ridicat vibraţiile corpului până s-a reîntors în universal.

Prin Hristos, a menţinut corpul în gând şi a micşorat vibraţiile şi a luat formă în camera de la 150 mile depărtare. A folosit puterea dată de Tatăl prin Fiul Său iubit. Fiul este Eu şi toată umanitatea.

Grăuntele de mister (gândul nostru) e suprasediul receptivităţii. Sfântul Spirit Se uneşte în mod conştient cu acest grăunte de credinţă.

Dumnezeul care se exprimă prin Hristos din noi. Maria a văzut idealul, l-a menţinut în gând, apoi l-a conceput.

Tinereţea este divinitatea din om.

Gândurile de frică, durere, mâhnire generează urâţenia numită *bătrâneţe*. Gândurile de bucurie, iubire şi ideal generează frumuseţea numită *tinereţe*.

Faceţi exerciţii pentru a dobândi o conştiinţă de copil divin în voi!

Vizualizaţi-l înainte de a vă culca!

Generaţi surâsul surâzând.

Trimiteţi gânduri bune întregii lumi.

Eu sunt copilul divin.

Dumnezeu îmi poartă de grijă.

Învăţaţi să creaţi vibraţii.
Luminaţi şi bucuraţi-vă.
Cultivaţi armonia*.

31. Emil a devenit *mort*. După trei ore a devenit *difuz* şi a dispărut. Pleca la întâlnire.

Dacă cioplești o piatră din Templul Tăcerii* ea se repară singură.

Fiţi tăcuţi şi veniţi să cunoaşteţi că Eu sunt Dumnezeu.

Puterea risipită este egală cu zgomotul.

Puterea concentrată este egală cu Tăcerea (Dumnezeu).

Când ne concentrăm într-un singur centru de energie luăm contact cu Dumnezeu.

Ego[21]: Energia în circuit închis se potenţează. Am verificat acest lucru. „Tatăl şi cu Mine una suntem". Numai cei uniţi cu Duhul pot percepe Adevărul. Nu e nimeni mai rău pentru om decât el însuşi.

Dumnezeu locuieşte în cea mai adâncă parte a tăcerii din tine însuţi. Tatăl în Fiul prin Duhul [sunt] în corpul nostru. Dumnezeu umple cerul şi pământul. Poarta cerului se deschide trecând prin propria ta conştiinţă.

Scara lui Iacov reprezintă ideile lui Dumnezeu coborând din concept la formă şi substanţă, apoi din nou la concept. (Îngerii care urcă şi coboară.)

Când doreşti binele dorinţa ta e o dorinţă a lui Dumnezeu.

Eu sunt = se exprimă prin 4 stadii: concept, gândire, cuvânt, act.

Dumnezeu este în suflet sub formă de Putere, Substanţă, Inteligenţă iar în Spirit sub formă de Înţelepciune, Iubire, Adevăr.

Credinţa că suntem separaţi de Spirit produce tristeţea şi moartea corpului.

Nimeni nu se concepe pe sine însuşi.

Noi am fost concepuţi pentru ca să schimbăm mintea omului în mintea lui Dumnezeu. Să-l exteriorizăm în expresie.

---

[21] Iarăși opiniile Fericitului Ilie. Ele țin cât pasajul.

Separarea de Dumnezeu a produs păcatul, boala şi moartea. Omul Dumnezeu e muritor şi veşnic [în acelaşi timp].

Iisus: „Lucrurile pe care le fac Eu, le veţi face şi voi, şi veţi face altele şi mai mari”.

Cerul este o stare de conştiinţă perfectă.

Eu: cerul este aici, în pulsul meu. Numai trebuie să deschid ochiul meu interior şi corpul meu va deveni lumină.

Iisus venea din cer (marea substanţă universală a gândirii).

„Distrugeţi acest templu şi Eu îl voi reclădi în trei zile”. E vorba de corpul Său vizibil şi corpul spiritual cu care a înviat după 3 zile.

Iisus nu conta nici pe puterea propriei sale voinţe, nici pe puternica concentrare* a gândirii Sale ci numai pe voinţa lui Dumnezeu. „Tată, facă-Se voia Ta şi nu a Mea”.

Suntem expresii în afara invizibilului spiritului.

„Trebuie să plec pentru că altfel Mângâietorul, Duhul Sfânt, nu va veni la voi!”.

Trebuie să ne concentrăm în adâncul nostru nu asupra persoanei lui Iisus ca om, ca să nu facem din El un idol.

Vibraţiile Cuvântului divin din Templu vindecă fără slujbă.

Emil: Prin puterea gândului puteam să fac trupul meu ca să evolueze până la stadiul în care nu mai cunoşteam moartea (schimbarea minţii noastre). Puteam transfigura mediul.

Contopiţi în corpul lui Dumnezeu Îl putem vedea. „Ne naştem a doua oară” în Împărăţia Lui.

La nuntirea* (realitatea luminii) cu gândul şi apoi la coborârea [luminii în noi] ritmul vibraţiilor se manifestă în forma lor perfectă.

Iubirea este Dumnezeu. Etern, Nelimitat, Imobil.

Binele are toate ca negaţie.

Iubirea este fructul desăvârşit al spiritului.

Cunoaşterea lui Dumnezeu e viaţă veşnică.

P.[agina] 123: Trebuie să recunoaştem pe Tatăl în noi.

Cei ce nu cred n-au nivelul de conştiinţă spirituală ridicat şi sunt de plâns.

E suficient să iubeşti şi să-ţi fie dragă o astfel de conştiinţă ca ea să se manifeste.

Putem proiecta idealul în substanţa universului pentru ca idealul să ia formă din ceea ce n-are formă.

Plan material vizibil.

Trăim etern în invizibil.

Orice germen de idee aşezat în suflet devine o concepţie. Activitatea cerebrală îi dă formă în gând, apoi ideea se exteriorizează şi ia forma materială.

„Voia Ta, să fie Doamne, nu a mea!"

Dumnezeu se exprimă prin mine la modul cel mai înalt, la modul ideal conceput de către mine.

Regnurile mineral, vegetal, animal, uman, Divin.

Nevoia este o dorinţă pentru dezvoltarea vieţii. Cine este sătul nu mai preg…*

„Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Sa şi toate celelalte se vor adăuga vouă".

Principiul creator este lăuntric.

Voinţa de a servi [a sluji n.n.] deschide rezervele nelimitate ale lui Dumnezeu şi provoacă dezvoltarea sufletului.

Risipitorul devine fiul cel iubit.

Iată suntem fii ai lui Dumnezeu.

Orice idee gândită sau exprimată devine *o sământă*.

Gândul şi cuvântul pun în mişcare vibraţii ce se propagă în cercuri până ce cuprind tot universul. De acolo se întorc în cel care le-a emis.

Misterul nu există.

Lucrurile adânci ale lui Dumnezeu sunt obiecte/ realităţi reale ale vieţii …

Omul este nemuritor, fără păcat, imobil, etern, asemenea lui Dumnezeu.

Când suntem morţi noi nu suntem invizibili decât pentru muritori. Invizibilitatea rezultă din cauza ridicării conştiinţei noastre deasupra planului muritor.

Trei evenimente:

I Naşterea copilului Iisus (Naşterea conştiinţei de Christ)

II Înţelegerea şi acceptarea conştiinţei lui Christ

III A doua şi ultima venire a lui Christ. Christul lăuntric, care va trăi şi se va dezvolta în această conştiinţă. Cer invizibil – Cerul îngerilor.

Vol. II

Venirea pe pământ a oamenilor civilizaţi. Vedele primitive ar data de acum 45. 000 de ani.

Nu e nevoie de ascetism, austeritate, izolare şi tristeţe, ci de o viaţă de împlinire în bucuria spirituală.

Ego: Iisus a spus: „Bucuraţi-vă! Eu am biruit lumea”.

Occidentalii sunt cu morala, pe când orientalii sunt cu ştiinţa religioasă. Ambele părţi s-au deschis faţă de adevărul spiritual.

Retragerea şi ascetismul la budişti şi creştini nu constituie o necesitate.

Osiris s-a născut în Atlantida [?] cu mai mult de 35.000 de ani în urmă.

Pământul matern.

Biblia este extrasă din analele Babilonului.

Creştinii Îl idolatrizează pe Iisus.

Ei ar trebui să-l considere ca fiind existent şi viu, căci El trăieşte şi vorbeşte ca şi înaintea crucificării Sale. El e cu noi. El merge şi vorbeşte cu noi[22].

O voce: Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa.

Pag. 11. Aceia care sunt conduşi de Spiritul lui Dumnezeu, aceia sunt fiii lui Dumnezeu.

Nu eram eu singura lumină.

Eu sunt Fiul perfect, Fiul unic născut din Dumnezeu Tatăl. Toată viaţa faptelor era în Dumnezeu Tatăl, care este Mamă a tuturor. Iisus apare între două persoane. Tatăl a fost permanent cu El.

[22] Între filele de aici am găsit o mică floare presată. Pare a fi o floare de salcâm.

În a doua eră şi Pilat va fi mântuit.

Gobi era pământ fertil până la ridicarea munţilor.

Marele imperiu Nigour exista atunci în locul Himalaiei şi a deşertului Gobi.

Oraşe mari, cu civilizaţie înaintată. Trei din aceste oraşe au fost descoperite după descrierea din tăbliţe. Data acestei civilizaţii o ridică la multe sute de mii de ani de existenţă.

Dorinţa e o formă de rugăciune. Deci e dreaptă. „Credeţi că le-aţi şi primit şi vi se vor da".

Dacă dorinţa nu ne e împlinită vom şti că am cerut rău.

Secretul – a te pune, conştient, la unison cu Dumnezeu, fără să deviezi.

Iisus spunea: „De la Mine Însumi eu nu pot face nimic. Tatăl care locuieşte în Mine face singur lucrarea".

Rugaţi-vă să exprimaţi armonia, pentru ca să vă eliberaţi de inarmonie. Umpleţi orice spaţiu gol cu Dumnezeu.

Cuvântul e o sământă. Trebuie să crească cum şi unde e de trebuinţă lui Dumnezeu.

Prin nicio faptă şi niciun gând nu voi nega că aş fi primit în spirit împlinirea dorinţei mele.

Procedeele actuale şi autorii lor sunt consideraţi cu totul *materialişti*. Dar ei vor deveni cel mai puternic factor al demonstrării adevărului spiritual[23].

Vor fi date deci oamenilor consideraţi de noi ca fiind *materialişti* mari date materiale pentru ca să facă să înflorească adevărata spiritualitate.

Vor reproduce vocile morţilor cu mai multă precizie decât o fac pentru cei vii.

Veţi ajunge, în mod mecanic, la rezultate pe care noi le deţinem prin puterea gândirii.

Întemeierea Americii e figuraţia întoarcerii rasei albe la căminul său de origine. Acest pământ este unul dintre locurile unde s-a produs marea iluminare spirituală a timpurilor primitive. E şi ţara în care va avea loc cea mai mare redeşteptare spirituală.

În domeniul fizicii şi al mecanicii veţi depăşi pe toţi. Un pas…şi veţi atinge domeniul spiritual.

Paşii voştri în domeniul material vor apare ca jocuri de copii când veţi lua contact cu domeniul spiritual.

---

[23] Pasajul de aici a fost pus de autor într-o acoladă.

Veţi descoperi că domeniul spiritual domină materia. Veţi descoperi legile spirituale.

Cultul strămoşilor e una dintre cauzele degenerării creştinilor (???).

Orice studiu e unul exterior, un fel de a ajunge la concluzie.

Dumnezeu era numit Principiu director, cap, gând, simbol, litera *m* (*maah*). Principiul director domină totul şi-l controlează. El a creat prima fiinţă numită *expresie* (exprimare) a Principiului director.

Ego: Cuvântul?

Această fiinţă (Fiul) a primit o formă identică cu principiul, căci principiul nu are o altă formă decât pe a sa. El a fost creat după chipul principiului şi avea acces la tot ce poseda Principiul creator cu condiţia de a fi în acord cu Creatorul.

„Tată, Îţi mulţumesc că M-ai auzit!”.

Dumnezeu e principiul subiacent a tot ce există.

Dumnezeu e gândirea unică, care e cauza diriguitoare şi directă a tot binele.

Dumnezeu este izvorul iubirii care menţine şi uneşte toate formele.

Dumnezeu e un principiul impersonal.

Dumnezeu nu e niciodată persoane în afară de clipa când devine Tată iubitor, personal fiecărui individ.

Dumnezeu ne poate deveni Tată şi nouă.

Dumnezeu e însăşi viaţa care nu moare niciodată.

Dumnezeu e mai aproape de noi decât respiraţia noastră.

Christul este viaţa adaptată formei, energia născută, pe care oamenii de ştiinţă o ghicesc fără să ştie de unde vine.

Selectiva* fracţiune a vieţii nelimitate.

Viaţa dată altora e aceea pe care aţi câştigat-o.

A primi înseamnă *a da*.

Dacă jertfiţi forma voastră muritoare va birui o viaţă superioară.

Sunteţi an templu al lui Dumnezeu.

Sunteţi în Dumnezeu şi Dumnezeu e în voi.

Ego[24]: Am văzut, am trăit. Eram un templu, fiinţa mea era un templu luminos, multicolor şi Dumnezeu era în templul acesta, care era chipul meu spiritual.

Iisus cu doi oameni. Apariţia aceasta e oare simbolul Sfintei Treimi: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh?

Pag. 49. Cel mai mare leac contra inarmoniei este acesta: să ştii că ea nu vine de la Dumnezeu.

Creierul are putinţa să culeagă şi să înregistreze undele emise de un obiect şi care au fost transmise prin ochi. El înregistrează vibraţia luminilor, a undelor şi a culorilor.

Noi nu posedăm *gândire divină* dar posedăm celule ce pot primi şi proiecta vibraţiile.

Pag. 59. Corpul reprezintă cel mai de jos stadiu al gândirii. Spiritul reprezintă ideile cele mai înalte ale gândirii divine. Corpul este expresia exterioară a ideilor.

Spiritul este Eu-ul real şi nemuritor.

Atmosfera ideilor este un lucru concret, o substanţă care cuprinde în ea însăşi toate elementele constitutive ale corpului. Mulţi oameni consideră lucrurile invizibile ca nesubstanţiale.

Pag. 55. Treimea omnipotentă, omniprezentă, care are omniştiinţă. Natura treimică e spirituală şi nu fizică. Omul e triplu în unitatea sa: spirit, suflet şi corp.

Pag. 56. Gândul care operează pe planul inteligenţei ridică vibraţiile corpului la un punct care corespunde fazei lichide. Gândul, în acest plan, nu este nici complet material şi nici complet spiritual.

Gândul e trăsătura de unire între vizibil şi invizibil. E şarpele din gândirea Eu-ului* când operează pe plan senzual.

Spiritul e esenţa supremă a fiinţei omeneşti.

Emerson: „Finitul suferă. Infinitul se odihneşte într-un calm surâzător”.

Inteligenţa omenească se poate transpune în inteligenţa divină.

---

[24] Pasajul acesta confesiv este scris cu stiloul, cu cerneală roşie în comparaţie cu textul integral, care e scris cu creionul şi subliniat, uneori, cu pix de culoare roşie.

Împărăţia lui Dumnezeu e interioară.

Forţa vitală e transmisă prin sistemul nervos şi e superioară sistemului circulator.

Pag. 80. Istoria acestor popoare din Gobi se confundă cu cea a rasei ariene.

Pag. 84. Tragedia vieţii lui Iisus a luat sfârşit cu crucificarea, în timp ce bucuria vieţii în Christ a început odată cu învierea Sa[25].

Orice viaţă ar trebui să aibă drept scop învierea mai degrabă decât crucificarea.

Adevărata viaţă spirituală e singura viaţă de bucurie.

Când vă despărţiţi de Dumnezeu în gând vă despărţiţi de El şi în manifestare.

Green[26]: Pentru a intra din plin în bucuria vieţii trebuie să doreşti viaţa şi bucuria pentru plinătatea pe care o aduc omenirii.

Bogget Irand: un descendent al populaţiilor prospere ce au locuit altădată în regiunile deşertului Gobi.

Superstiţiile nu datează de mai mult de…*

Filosofia vieţii datează de la venirea omului pe pământ.

La început, când omul şi-a dat seama de viaţă, el îşi cunoştea perfect izvorul. El o venera şi veneraţia aceasta este acum Christ.

Pag. 89: „Iisus locuia în maeştri?”

Răspuns: „Iisus nu trăieşte cu noi. El este atras prin gânduri comune cu maeştri*, după cum e atras către toţi cei care au gânduri comune cu El”.

Iisus – adevăratul mister al vieţii divine se exprimă prin Christul din fiecare individ. Prezenţa interioară a lui Dumnezeu.

Prezenţei acesteia a vieţii în interior i s-a dat numele de Christ. Iisus afirmă că Christ locuia în El şi în fiecare.

Iisus declară că şi noi eram dumnezei încarnaţi (???).

Neştiinţa era cauza tuturor păcatelor.

---

[25] Un alt pasaj pus de către autorul nostru în acoladă.

[26] Un alt pasaj scris cu cerneală roşie.

Green e fiica, singurul copil al Fericitului Ilie.

Adevărul te face liber.

Cine e Tatăl? Tatăl este Viaţa, Iubirea, Puterea şi Stăpânirea.

Pavel: Noi suntem moştenitori, împreună cu Hristos, ai Împărăţiei lui Dumnezeu.

Unii ne acuză că vrem să ne egalăm cu Iisus.

Cunoscând o lege fizică oamenii sunt eliberaţi de neştiinţa lor în domeniul respectiv.

Când se vor elibera de conştiinţa că sunt corpuri supuse legilor vieţii şi ale morţii şi vor înţelege Divinitatea vor fi liberi de orice limitare şi în posesia forţei divine.

Divinitatea e adevărata viaţă a tuturor oamenilor.

Green: Atât cât vom crede în puterea păcatului şi a efectelor lui propria noastră viaţă va fi dominată de ideea de pedepsire a păcatului. Iertarea are o dublă misiune.

Pag. 94. Prin rugăciune. Fixându-vă cu perseverenţă gândirea asupra lui Dumnezeu puteţi să ridicaţi vibraţiile corpului vostru la punctul în care ele se topesc armonios cu cele ale perfecţiunii divine. Atunci vă faceţi una cu ea şi, prin urmare, cu Dumnezeu.

Puteţi influenţa vibraţiile corporale ale oamenilor cu care intraţi în contact, în aşa fel încât să vadă aceeaşi perfecţiune ca şi voi[27].

Vindecările lui Iisus se bazau pe suprimarea cauzelor mentale. Vrem să readucem idealismul lui Iisus în practică. Aşa facem ce ne-a poruncit El!

Gândul e cel mai puternic leac al universului*. Când intervine o discordie să vă întoarceţi imediat către gândul lui Dumnezeu, spre împărăţia interioară.

Spiritul e unica putere.

Alb-violet, indigo-albastru.

bande* colorate – alb staţionar

albastru, verde, gri.

Cetatea a fost fondată de mai mult de 230.000 de ani. Primii locuitori au venit din vest. În această epocă se găseau, în mod obişnuit, bărbaţi şi femei în vârstă de mii de ani. Nu cunoşteau moartea.

Au fabricat aur.

---

[27] Un alt pasaj în acoladă. Cele subliniate se întretaie cu experienţa sa.

Nu-şi formulau nici legi şi nici reguli pentru conduita* invizibilă.

„Oricine crede în Mine va face aceleaşi lucruri ca şi Mine şi chiar mai mari, căci Eu mă duc la Tatăl”.

„Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa şi Lumina vieţii pentru toţi oamenii”.

„Eu sunt lumina lumii. Oricine Mă urmează şi trăieşte în Mine nu va merge în întuneric ci va avea viaţă eternă” şi va fi eliberat de orice limitări.

Iisus: „Cuvintele Mele sunt duh şi sunt viaţă”.

Iisus în mine văzut stând pe tron.

Iisus: Prin înălţarea Mea voi atrage toţi oamenii la Mine. Adevărul vă va elibera.

E o singură turmă şi un singur Păstor.

Împărăţia lui Dumnezeu este la îndemâna oricui.

Aveţi credinţă în Dumnezeu şi nimic nu vă va fi imposibil.

Noi nu suntem numai copii ai naturii ci şi copii ai lui Dumnezeu.

Identitatea Tatălui şi a Fiului e o a doua naştere.

Iisus: Am ales drumul crucii. Nu Tatăl Meu l-a ales pentru mine. L-am ales de bunăvoie pentru a arăta lumii că fiecare poate să-şi perfecţioneze viaţa şi corpul şi că distrugerea lor nu împiedică învierea triumfătoare.

Lumina a devenit aşa de strălucitoare că zidurile au dispărut din jur. Stăteam în spaţiul nelimitat.

Cei 12 ucenici s-au aşezat lângă Învăţătorul lor fără să-L înconjoare.

Corul cânta: Împărăţia Sa e aici şi acum, printre oameni şi pentru viitor şi pentru eternitate.

Nu e decât un singur om, un singur Dreen*.

Deasupra capului lui Iisus: „Toţi pentru Unul şi Unul pentru toţi”.

Apare Buddha la dreapta lui Iisus.

Vol. III

Spiritul e puterea vibrantă primară şi originară.

Pag. 6. Dumnezeu este puterea generată şi amplificată prin propria voastră activitate de gândire. Ea e şi în afară.

Dumnezeu izvorăşte şi emană din voi.

Sunteţi un centru de energie.

Rugaţi-vă neîncetat! Şi munca e rugăciune.

Primiţi-L pe Dumnezeu! e predica cea mai mare.

Oricine Îl adoră pe Dumnezeul lăuntric şi Îl vede manifestându-se dinăuntru spre exteriorul lumii intră în contact conştient cu efluviile universale ale vieţii şi ale lucrării divine.

De câte ori o persoană se gândeşte la Dumnezeu ca reprezentând absolutul acel popor e Dumnezeu.

Ego: Bătaia inimii cereşti pe care am simţit-o. Palpitaţie a cosmosului, suflul cosmic, pulsaţie, restul lucrurilor văzute.

Pag. 7. Tăbliţa care cântă istoria Tibetului* şi a gromilor* pe care le reprezintă. Cântecul comunică* existenţa unei mari civilizaţii albe, care a înflorit acum mai multe sute de mii de ani în urmă, pe o mare parte din continentul american actual. Ţara Maternă (America) este o a doua [ne sunt ilizibile două cuvinte]. Într-un templu din America Centrală.

Pag. 8. Principiul conducător, apare pe tăbliţe ca Cel care a găsit în om o cauză originară, pentru că L-a găsit pe Christ, Fiul Său, pe Omul perfect. El e templul lui Dumnezeu.

Marele principiu se prezintă sub forma unei lumini aurii şi locuieşte cu voi.

Dorinţa adevărului e calea.

Yogii nu pot admite ca doctrina unui om oarecare să fie definitivă. Lami* aderă definitiv la doctrina lui Buddha.

Fiecare fiinţă se va dezvolta şi va atinge măreţia sa.

Un creştin va atinge conştiinţa lui Hristos.

Un budist va ajunge un Buddha.

Lami comunică prin Atma, pe calea gândului, de la suflet la suflet.

A.U.M. = om

A = sunet gutural, din gât.

U = proiectaţi buzele* înainte*

M = închizând buzele ca bâzâitul albinei

AUM = centrul sfânt cuprinde toată gama vocală. Baza şi infinitul, Spiritul[28].

Totamanmast – Tot Aman asi*

Tu eşti Dumnezeu / Eu sunt Dumnezeu

AUM = Marele Dumnezeu

Uzima* = Eul superior.

– Să fie lumină! –

Regele cosmic este omul, un om în foc. El este centru de energie şi de transmitere de creaţie.

Vin din cosmosul sferic.

[29]Soarele central se încarcă cu energie vibrantă, care pulsează. Expansiune. Concentraţie. Condensare. Totul e vibraţie.

Consideraţi acest centru ca fiind prezenţa Hristosului, prezenţa lui Dumnezeu.

Eu sunt lumina vieţii.

[Urmează cinci pagini libere]

---

[28] Toată această scriere, din care Fericitul Ilie citează aici, nu e decât o expresie a sincretismului învățăturii sectei religioase japoneze *AUM*: http://en.wikipedia.org/wiki/Aum_Shinrikyo.

[29] Un pasaj, care a fost scris, în mod iniţial, cu creionul şi apoi a fost îngroșat cu pix de culoare roşie.

[Însă, între aceste pagini goale, am găsit două fragmente de hârtie pe care se află următoarele însemnări.]

Fragmentul 1

7529. De-atâta plâns,
de-atâta dor
trupul sărac…
şi gândul meu
plutesc…aşa:
pe unde vor…
Doar ochii-s clari.

Fragmentul al 2-lea[30]

Toate stadiile de evoluţie [personală][31]

1. *Prolog*
2. *Lauda bucuriei*
3. *În duh*

E o mărturisire spre amintirea, în veac, a unor trăiri de care a vrut Domnul ca să mă învrednicească în vremuri de nevremuri.

Nu am urmărit *realizări* şi *efuziuni poetice*. Chiar dacă [descoperirile mele extatice] apar ca *poezie* şi *cântare*, aceasta este pentru bine ştiutul motiv că în apropierea Divinităţii primează *frumuseţea* şi *cântarea*.

Aşa trebuie receptate aceste *exprimări în versuri*: acestea nu s-au dorit a fi poezie ci o umilă încercare de exprimare a unor realităţi [dumnezeieşti], care mă depăşesc şi interior cât şi exterior.

Lauda bucuriei este un poem, care făcea parte din ciclul a trei *laude*[32].

În [două cuvinte ilizibile]: un ciclu [format] din 12 poeme.

---

[30] Textul de aici e însemnat cu un X de culoare roşie, semn că însemnarea de aici e bună pentru publicat. Era semnul său caracteristic, pe care îl găsim peste tot în manuscrisele sale.
Fericitul Ilie nu dorea să publice tot, aşa cum o facem noi acum, ci numai anumite fragmente, pe acele fragmente pe care le însemna cu acest X.

[31] În acest fragment încerca să formuleze începutul pentru manuscrisul pe care l-a publicat la Bucureşti şi Piteşti.

[32] Le-a creat pe toate trei în timpul detenţiei, le-a predat şi altora, dar a uitat o parte din ele până la eliberare.

Laitmotiv
(1965)

[33]Prâslea – baba (zâna), legat de destin. Noi, în zdrenţe – umiliţi – în întuneric, vom naşte „fiii luminii” – condiţia umană – naşterea în cer se realizează prin contrast.

Sufletul mi-a pus stăpânire pe trup. Nu pot acţiona împotriva voilor lui. Sunt cuprins de plăcerea de a sluji, de a fi stăpânit, de a mă supune, de a fi supus de voia Marelui Arhanghel Mihail.

Ştiu!...Au fost oameni care au fost supuşi de trup şi sufletele lor au fost biciuite, hăituite, călărite de patimi.

Ştiu. Au fost oameni ale căror trupuri şi suflete au fost vânturate de furtunile gândurilor, ale ideilor, ale concepţiilor sau ale ideologiilor, de către masivele avalanşe ale omenirii.

Ştiu. Au fost şi vor mai fi inşi de tot felul.

Dar eu îmi dezvălui sau, mai bine-zis, împărtăşesc spiritul care îmi inundă trupul şi preajma biofizică, evoluând şi diversificându-se în arabescuri ideatice, sentimente, temperamente.

Unii tind să ajungă la cer, pe când alţii îşi sfârşesc trupul şi sufletul [aici] şi doresc să-şi împlinească viaţa în ţeluri alcătuite după viziunea epocii, a vremurilor în care *se zbat* sau *se răsfaţă*.

Eu vreau să fiu slobod, pentru ca să pătrund adâncurile, ca să port în mine lumină spirituală, ca totul din mine să devină iradiat de către spirit, dinăuntru spre în afară.

Când mă copleşeşte întunericul atunci ştiu că va urma lumina din afară spre înăuntrul meu, harul dumnezeiesc.

Luceafăr? Dar cum o duci cu căderile?!

Ego: Căderile sunt *răscruci* care mă opresc. Sunt cărări comode, rutinizante, linişti adormitoare, linii *simpliste* sau *complicate înfloriri* înşelătoare. Ele sunt catapultele mele, rachetele mele spirituale.

---

[33] Pasajul e scris cu cerneală de culoare albastră. După acest pasaj, textul e scris cu creionul.

[34]Ştiu de unde vin gândurile, simţirile, sentimentele. De aceea le pot dirija şi sunt stăpânul gândurilor şi al sentimentelor mele.

N-am vrut să scriu *poezie*. Am voit să fac din viaţa mea *poezie*. Însă destinul a făcut din viaţa mea *o aventură* plină de mlaştină şi durere. Dar am trăit pe pământ şi în cer şi a trăit pământul şi cerul în mine.

[34] Ultimele două pasaje sunt scrise cu stiloul, cu cerneală albastră.

7536. Eu, iată, sunt de faţă
măririlor Tale,
îmi străluceşte-n braţe
a cerurilor gală.

7540. În valuri, vii culori,
făptura Ta din cer,
în sfere mă-n-conjor
mister ce nu-i *mister*.

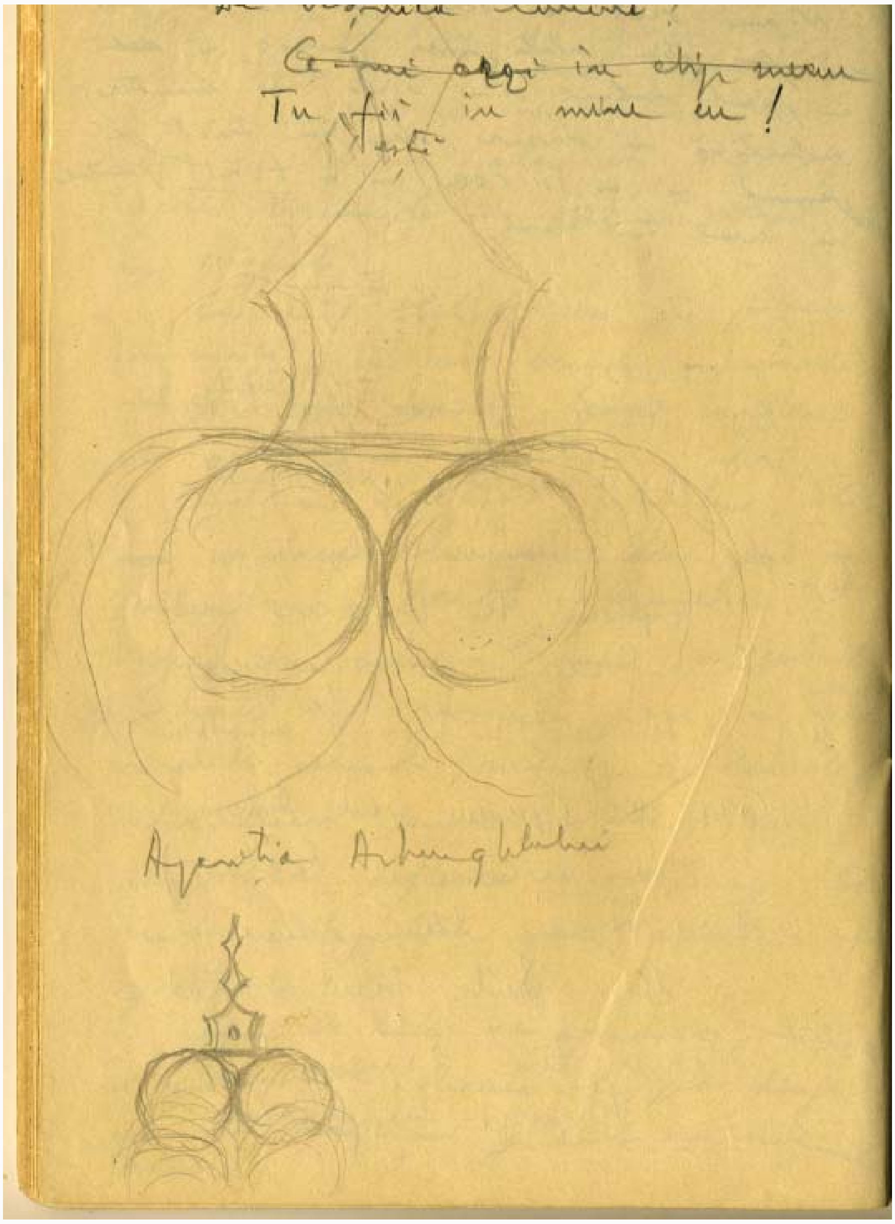
7544. Căci văd (precum văd lumea
de carne şi de lut)
făptura Ta acum
din Duh făcut *văzut*.

7548. Mărire Ţie, Doamne!...
Vibrează trupul meu
de veşnică lumină…
Tu, fii în mine: *eu*![35]

---

[35] În M apare însă şi un alt vers, înaintea celui final, care a fost şters de către autor: *Ce-mi arzi în chip mereu*.

Apariţia Arhanghelului[36]

[36] E vorba despre o vedere extatică, în care l-a văzut pe Sfântul Arhanghel Mihail și aici e o prezentare schematică a ceva din vedenie.

[Conţinutul unui alt fragment de hârtie găsit aici, scris cu stiloul, pe ambele părţi şi care conţine un scris de tinereţe.]

[*Partea A*]

7552. Eu îmi deschid în Tine,
în scurgeri de minuni…
Te dezveleşti sub mine,
lumina să-Ți îmbuni[37].

7556. Împărăţii polare
prin vine viorii,
dau părinţilor copii
şi gestul e-*alinare*.

[37] De la *a îmbuna* .

[*Partea B*]

7560. Atâta lumină[38] şi-atâta aur[39]
scaldă curgând şi mă îmbie
şi nicio mână să mi-l mângâie
şi nicio umbră care să lase
fruntea şi faţa pe izvoarele-mi limpezi[40],
să simt ce trece, cum mă trezeşte.

[38] Dumnezeiască.
[39] De vederi dumnezeiești.
[40] Căuta prietenul profund, care să îl înțeleagă...

Peer Gynt[41]

– Unde am fost eu, cel adevărat?...

Galvey*: – În credinţa, nădejdea şi dragostea mea! În inima mea.

Adâncime*, până la urmă, la ultima răspântie tot ne vom întâlni.

Peer Gynt: Am fost cu turma*. Am fost fiul risipitor. Am fost de toate, numai chipul Tău cel *sfânt* şi *blând* nu am fost!

Am fost *haimana*, stăpânul viţelului de aur, am fost *împărat* şi *profet*, numai *chipul demonului* nu am fost.

[41] A se vedea: http://fr.wikipedia.org/wiki/Peer_Gynt.

Dacă…

7566. Dacă
în aburi de lumină
te-nvălui,
cine suspină?

7570. Dacă în slavă
albă, spre slavă,
mi-apari?

7573. Dacă în sfera
străvezie şi pură
a duhului meu
locuieşti fără vină,
cinând în lumină,
de ce să te-alung?

7579. …Când, eu însumi,
sunt *asemeni*
între *Îngeri* şi *Sfinţi*
– deşi, încă, [sunt] *prea pământean* –
bine mă simt
şi iubindu-i le cânt
comuniunea în har,
în slavă, spre slavă,
spirit în spirit!

7588. Cu zâmbetul cel mai adânc
al dragostei mele
le voi primi
moarte, în adâncuri,
ca bucuria celei
din urmă împliniri,
a împlinirii din urmă şi cea mai mare,
cu toate care-au fost.

7596. Ci vorbele răspunse
par *rupte sărutări*
din inimă, pe frunte,
sădite întrebări.

7600. Şi tot mai mult îmi par
făpturile că sunt
miresme dintr-o zare
ce cade pe pământ.

7604. Când totu-i *unduire*,
atingere şi *cântec*,
pârelnic, în vecie[42],
realul e *descântec*.

7608. Şi tot ce nu se-aude
se vede printre foi:
uimiri, rotiri profunde
mi-arată-al lumii boi[43].

---

[42] La un moment dat autorul a şters *în vecie* şi a pus pe *în neştire* indicând prin aceasta că, din necunoaşterea veşniciei, viaţa aceasta pare *mai frumoasă* şi *mai de dorit* decât veşnicia cu Dumnezeu.
Însă, păstrând forma primară a versului, am păstrat sensul următor, cum că atunci când eşti *în extaz* sau *în veşnicie* viaţa pământească e ceva pârelnic, e o vrajă care nu te mai atrage.
[43] Frumuseţea lumii.

Şi tot mai mult îmi pare[44]
făpturii că îi simt,
mireasma dintr-o zare
ce cade pe pământ.

[44] O variantă a strofei a doua, din poemul *De dincolo*..., existent în pagina anterioară.

7612. Unde-ncetează visul, poezia,
unde-nfloreşte numai veşnicia,
unde apune omenescul *eu*
palpit mai viu şi-s *fiu* din Dumnezeu.

Creaţia şi muzica îmi cerne,
prin fulgere, gândirile eterne.

7618. Cine-i sufletul
şi nu se deschide,
florilor umane din făptura,
care-n volte[45] luminoase,
peste noi,
se-nchide?

[45] Mişcări în *forme de cerc* sau de *arcuri de cerc*.

7624. Descătuşat spre zări de duh
nu numai *eu* în pieptul meu,
ţâşnesc din vechi în nou văzduh
cu Însuşi Fiul Dumnezeu!

7628. În spirit am văzut[46]
un soare nou, mai pur,
din care s-au născut
noi ceruri de azur.

7632. Şi am văzut în duh[47] şi munţi
şi pajişti verzi şi zări
încununate-n veci, pe frunţi,
cu nesfârşiţii nimbi de nori.

[46] În vederea extatică.
[47] Ibidem.

Morţii mele

7636. Cu un zâmbet din adânc
în adâncuri te-aş primi,
bucurie, când vei fi,
blând în tine să mă frâng!

7640. Săgeţi de lumină şi flăcări
iubirea-mi trimite din nou,
prin umbrele Sale ce poartă
din ceruri ecou.

7644. Numele îngerilor Lui
Dumnezeu îl cunoaşte.
Eu, umbra Îngerului,
ce voi putea aduce
din neant către Tine?!

…[Doar] lauda Ta
crescută-n mine.

7651. Îmi trec prin piept
iar fulgerele toate!

În jur îmi cresc miresme-aurore!

Şi toate din surâs
se nasc să-mi piardă
seninul!...

Soarele să-mi cadă!

Şi toate din surâs se nasc,
Seninul să mi-l piardă[48].

[48] Variantă a versurile 4-6 din pagina anterioară.

Audierea unor melodii populare româneşti mă fac să îmi spun: *Ce energie inepuizabilă, ce dor, ce forţă şi dezlănţuire, ce avânt nestăpânit e în ele!*

Acesta e *cercul*! Aceasta e *spirala* şi toate celelalte combinaţii armonice! Pe deasupra lor zboară duhul adevărului, duhul armonizării ansamblului.

Miresme-aurore
în jur îmi cresc;
prin piept îmi trec
iar fulgerele toate!...

Şi toate
din surâs se nasc,
seninul să mi-l piardă!...

7658. Sfânt Soare, Tu!...
Faci făptura mea să ardă![49]

[49] Variantă a fragmentului de la p. 58 a cărții de față.

21 aprilie. Zi de Paşti. Anul 1968.

Înviere

7660. Răsunător,
de trâmbiţă glas,
din viitor –
atât a rămas –.

7664. Pe patru vânturi
margini de ceruri
şi noi pământuri
şi adevăruri!...

………………

7668. Soarele pleacă,
luna nu e,
stele s-apleacă…
Plângi, omule!...

………………..

7672. Mărirea, puterea
e-n inima ta,
în cer: *învierea*,
de poţi asculta.

7676. Trâmbiţa, glasul
iubit al chemării…
…Precum ţi-a fost pasu-n
furtunile mării…

7680. Fulger stârnit
în seninul bolţii,
semn de zenit
şi nadir[50] pentru toţi!

[50] *Nadirul* este un punct astronomic pe bolta cerească, care e opus zenitului.

7684. Ca-ntr-un potir
al creşterii vieţii
eu te-am ţinut
şi te-am purtat întreagă,
în palmele ce te-au zidit
din lutul moale.
Şi-n suflet te-am privit
mai dulce,
în sân şi-n poale.

7693. Iubirea mea şi-a ta
şi-a nimănui
în sânge îmi pătrunde
otrava ei.
Îmi încetează inima de-a plânge…
…În frumuseţea trupului apui.

El era…Ochii ei se umplură de lacrimi. Obrajii i se îmbujorară. Livide, fără sânge în ele, feţele lor îl priveau cu flăcările inimilor lor atingându-i chipul.

Unul se înălţă, fulger, din zbuciumarea norilor. *Ei* şi *ele* erau *norii lui*. Trecea în spirit…

[2 februarie 1970]

Să lupţi închinându-te la *idealuri străine* iar propriile tale idealuri să le vezi duse de vânturi în *depărtări părelnice*...

7699. Seninătate în pustiuri,
din vârf de piramide,
viaţa ai supt,
din sfera mărilor* născând*.

[25 decembrie 1992]

Dumnezeu e mai bun decât oamenii, El fiind infinit de bun.

Într-un an, de Sfintele sărbători ale Crăciunului, când am fost să mă spovedesc, mi s-a refuzat împărtăşirea. Şi [asta], pe bună dreptate.

Preceptele [bisericești] cer ca să fii împăcat cu toată lumea. Eu eram împăcat cu toţi, dar, cineva, pe drept, era supărat pe mine şi eu eram vinovatul.

Încercasem împăcarea cu persoana respectivă dar un an şi jumătate am fost refuzat.

Anterior, mă spovedisem şi mă împărtăşisem fără ca să amintesc acest amănunt. De data aceasta l-am spus. Preotul m-a respins de la împărtăşire, fără ca să-mi dea o soluţie în ceea ce mă priveşte.

Am bătut din nou la uşa respectivei persoane şi iarăşi m-a respins. Eram într-o stare disperată. Mă chinuia acest fapt.

Era pentru prima dată când nu primeam Sfânta Împărtăşanie.

Mi-am zis că trebuie să am răbdare. M-am rugat, am citit din *Filocalie* şi, într-o oarecare măsură, m-am liniştit.

În prima zi de Crăciun m-am dus mai devreme la Biserică. Am spus în continuu rugăciunea inimii. Şi, iată, ce s-a întâmplat cu mine!

După aproximativ două ore, spre sfârşitul slujbei, au început să îmi apară, într-o lumină neclară[51], obiecte de cult, candelabre, lumânări.

Fugitiv, abia conştientizate…

În momentul în care, o parte din cei prezenţi la slujbă, se împărtăşeau, am văzut mai multe făclii în jur şi oarecare *lumini blânde* în faţa mea şi apoi, apropiindu-se, în cele din urmă, o imagine în Duh, a Sfintei Fecioare, a trecut prin mine.

Mi-am zis atunci că am avut parte de *o împărtăşire în Duh*. O împărtăşire spirituală, care să înlocuiască, într-un anume fel, pe cea de care nu aveam parte.

M-am liniştit. Eram împăcat.

Dumnezeu cunoaşte adâncul sufletelor.

---

[51] De fapt, vedea, în mod neclar, în lumina dumnezeiască, obiectele de cult amintite...

El ştia *încercarea* şi *suferinţa mea sufletească* prin care treceam şi, prin răbdare, smerenie şi rugăciune mi-a dat să cunosc marea bunătate şi favoare a Sa despre care am mărturisit acum.

De multă vreme pierdusem contactul cu această lumină[52]. Iată că acum, dintr-o cădere *prin smerenie* şi nu *prin revoltă* (cum eram tentat la început), [am ajuns] să capăt această experienţă în Duhul Sfânt.

[Urmează 15 foi goale şi astfel se termină al cincilea caiet.]

[52] Dumnezeiască.

[Am găsit aici însă o altă foaie stingheră, pe care, cu creionul, sunt scrise următoarele lucruri:]

Natura, cu ochii frunzelor, ai nisipului, ai ierbii ne priveşte, se extaziază, alunecă* în faţa noastră.

Sensibilitatea scriitorului începe să ghicească adevărul. Adevărul e acela că *spiritul e privit* prin acestea.

Ei înţeleg, prin formele care se manifestă, spiritul. Ele se adresează nouă: spiritelor îmbrăcate cu materia.

Spiritul se adresează spiritului. De la noi spre în afară şi din afară spre noi.

Aceasta e descrierea*: voi simţiţi şi înţelegeţi. Noi cunoaştem adevărul.

Cuprins

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş